På kurs for å fortelle sine fantastiske livshistorier

livets historie. Bakerst til vesntre: Jorunn Budal, Kjellrun Augdal og Anne Grethe Klette. Bakerst til høyre: Siri Stendahl og Trine Lise Dahl. Liv Turid Storli og Harald Reppesgaard i front.

Livshistorie: Blant seks deltakere, papirer og PCer på Hornemannsgården, står en sort lærkoffert. Den er Harald Reppesgaard sin. Nå skal den åpnes.
4. mars 2014 av Vanja Skotnes Kategori: byavisa, Lokalt Stikkord: fokus, Harald Reppesgaard, Helsedirektoratet, Historie, Hornemannsgården, Liv Turid Storli, livshistorie, NKP, Norges Kommunistiske Parti, psykiater, Reitgjerdet sykehus, Trøndelag psykiatriske sykehus, Vita Veritas.

Harald Reppesgård roser støttespillerne:

– Det er viktig å befri seg fra innestengte følelser.

Byens kjente psykiater var en gang overlege og sjeflege ved Trøndelag psykiatriske sykehus, og har vært overlege i Helsedirektoratet og ved Reitgjerdet sykehus i Trondheim. Han har også markert seg som medlem av Norges Kommunistiske Parti (NKP).

Han var rettspsykiater, og ble lyttet til som sakkyndig i retten. Men i 1994 ble han dømt selv. For brudd på regnskapsloven, trygdeloven og legeloven. Han fikk 14 måneders ubetinget fengsel. Saken var over, men det var ikke slutt ennå. I 2007 ble han igjen dømt, denne gangen tilsto han å ha mottatt sykepenger han ikke hadde krav på – og for å ha mottatt uberettigede utbetalinger for trygdeetaten. Han fikk ett års ubetinget fengsel.

– Gjort opp

I skrivende stund skriver Reppesgaard livshistorien sin, og er en av seks deltakere på kurs til Liv Turid Storli i Vita Veritas. Han vil skrive om all støtten han har opplevd. Men han ønsker ikke å gå særlig inn på selve saken.

– Jeg vil nok komme inn på domfellelsene. Det har jo vært vanskelig og det har preget meg en del. Men dette er noe som må ses i sammenheng med andre ting. Jeg ønsker ikke å skrive om selve saken. Jeg har gjort opp for dette. Jeg vet hva jeg sto for, og hva jeg har gjort. Og jeg vet hva jeg har gjort for folk i byen her. Det skal

nevnes. Jeg vil skrive om all støtten jeg fikk fra familien, pasientene mine, fra kolleger og folk ut over landet som kjente og kjenner meg. De skrøt av meg, de støttet meg uansett, sier Reppesgaard.

Den sorte kofferten står stolt ved høyre side av den blå stolen inne i rommet på Hornemannsgården.

Enorm støtte

– Vi får se hva jeg skriver om det. Når jeg skriver om dette temaet kommer det ikke til å bli noen utbrodering av dom og straff, men opplevelsen av støtte og solidaritet. Når folk kommer til deg og viser støtte og roser deg – da skal du ta det til deg.

Dessuten har han opplevd så mye annet. Han har levd i 70 år.

– Et rikt liv med maraton rundt i verden, korsang og korreiser, hjelpearbeid i Sri Lanka, reiser for Verdensfredsrådet og møte med sosialistiske og kommunistiske arbeiderpartier i sør, øst og vest. For ikke å snakke om protestarbeidet mot opprustning, mot EU, mot Vietnamkrigen, for selvbestemt abort, likestilling og samenes rettigheter blant annet i striden om Altaelva. Det er mye, mye mer.

– Pinadø slutt

Gardinene inne på Hornemannsgården er hvite. Vakre, rene, som blanke ark. Hver setning kan være en ny begynnelse.

På kurset har deltakerne diskutert hva som har vært viktig og bestemmende i forhold til foreldre – for hvordan de har blitt som mennesker. Reppesgaard har vært opptatt av hvordan han oppfattet voksenrollen til sine foreldre da han var barn.

– Faren min var var hvalfanger og mye til sjøs. En fraværende far var med på å legge et grunnlag for personligheten min.

– Hvordan påvirket det deg?

– Jeg ble veldig knyttet til min mor. Vi hadde lite penger, men klarte oss godt. I ettertid tenker jeg på den bindinga jeg hadde til mor. Jeg gikk med konstant skyldfølelse, syntes synd på henne. Hun var alene. Den følelsen var veldig slitsomt å kjenne på. Men dette har jeg tatt et oppgjør med i voksen alder.

Bli fri

Som psykiater har han alltid vært opptatt av hvordan barndom preger personligheten.

– Skyldfølelse i forhold til foreldre er noe du bærer på. Det påvirker deg på den måten at du tenker at du må ikke skuffe noen, du føler at du ikke er bra nok. Det er viktig å befri seg fra disse innestengte følelsene. Bli fri fra dårlig samvittighet og skyldfølelse. Det er utrolig hvordan 70-åringer i dag lever sine liv etter hvordan de tror moren deres hadde villet at de skulle leve.

Bildet på veggen inne på Hornemannsgården viser Vår Frue kirke fra en svunnen tid.

– Å frigjøre seg fra disse til dels ubevisste tingene som skaper uro, som gjør at vi ikke tør å si det vi står for, som gjør at vi er redde for å såre og skuffe – det er utrolig viktig, sier Reppesgaard.

– Ikke skapt seg selv

– Hvorfor er det viktig å skrive livshistorien din?

– Jeg skriver litt for at mine etterkommere skal bli kjent med meg. Men jeg har også en egoistisk tanke, med å få satt ord på ting jeg har tenkt på når det gjelder barndommen min og oppveksten. Og å finne ut mer om hvor jeg kommer fra og mer om hvordan mine forfedre var.

– Hvorfor er det viktig?

– Jeg vil vite hvem de var, hvordan de levde, hvordan de tenkte. Vi bærer jo ikke bare med oss biologisk arvestoff, men også den sosiale arven. Den tror jeg vi også har fra våre besteforeldre.

Når Reppesgaard har pasienter som klager over foreldrene sine, sier han:

– Men de har også en historie, de har ikke skapt seg selv.

Reppesgaard vokste opp på østkanten i Oslo.

– Det ga oss en følelse av underlegenhet. Men det var også en styrke, på en måte. Enten kan du akseptere – tilpasse deg rollen som underlegen, eller så kan du vise dem og tenke at du skal frem og klare noe. Jeg tenkte det siste. Og dette tok jeg med meg på gymnaset, legestudiet i Vest-Tyskland og ellers i voksenlivet.

Det er viktig å befri seg fra innestengte følelser.
Harald Reppesgaard